

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2018, čj. CPR-26949-2/ČJ-2017-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2019, čj. 4 A 6/2018-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy uložilo žalobci dne 20. 8. 2017 správní vyhoštění a stanovilo mu dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal k žalované, která však jeho odvolání zamítla. Žalobce proto podal žalobu k městskému soudu, který žalobě vyhověl: rozsudkem ze dne 22. 3. 2018 zrušil rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení, neboť podle něj nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění.

[2] Tento rozsudek městského soudu však byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 20. 12. 2018, čj. 10 Azs 151/2018-28. NSS nepřehlédl, že žalobce dosáhl před Krajským soudem v Plzni v roce 2014 přiznání odkladného účinku žalobě, kterou napadal zrušení platnosti svého povolení k dlouhodobému pobytu. Odkladný účinek ale mohl „nahrazovat“ pobytový titul jen po dobu platnosti původního povolení (do 5. 8. 2014),

nikoli po dobu celého řízení o žalobě před Krajským soudem v Plzni, které skončilo až vydáním rozsudku ze dne 25. 6. 2016. Protože žalobce řádně a včas nepožádal o nové pobytové povolení před uplynutím platnosti toho původního, pobýval v ČR již od 6. 8. 2014 bez pobytového titulu a vyhoštění v roce 2017 mu bylo uloženo právem. S tímto závazným právním názorem vrátil NSS věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Městský soud v novém řízení zamítl žalobu rozsudkem ze dne 15. 3. 2019.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Namítl jednak nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, jednak nesprávné právní posouzení. Setrval na tom, že v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě pobýval v ČR legálně, a vyhoštěn proto vůbec být neměl. Stěžovatel zdůraznil, že správní orgány jej nemusely vyhostit, ale mohly mu umožnit dobrovolné opuštění země – zejména s ohledem na nejistý dopad rozhodnutí o přiznání odkladného účinku, o kterém měl při prvním projednání věci pochybnosti i sám městský soud. Nesprávnost spatřoval stěžovatel i v tom, že nebyla zkoumána přiměřenost dopadů rozhodnutí o vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Konečně městský soud nevysvětlil, proč považuje délku vyhoštění za přiměřenou.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Rozsudek městského soudu je spíše stručnější, rozhodně však není nepřezkoumatelný. Stručnost je zde naopak chvályhodná s ohledem na velmi obecné žalobní námitky, v nichž stěžovatel (stejně jako později v kasační stížnosti) spíše jen vrší slova, než aby opravdu a konkrétně argumentoval. Není pravda, jak stěžovatel tvrdí, že městský soud pouze rekapituloval žalobní námitky, ale nezaujal k nim přezkoumatelné stanovisko. Ve skutečnosti městský soud vyjádřil svůj názor ke všem žalobním námitkám.

[7] Hlavní stěžovatelova námitka, které je věnována podstatná část kasační stížnosti a která se týká dopadů rozhodnutí o přiznání odkladného účinku, je jen polemikou s předchozím rozsudkem NSS, v němž byla tato otázka s konečnou platností vyřešena. Městský soud ve svém novém rozsudku pak správně řešení NSS převzal a ztotožnil se s ním. V této části je proto kasační stížnost nepřípustná [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

[8] Stěžovatel nemůže uspět ani se zbývajícími námitkami. Poznámkou o tom, že vyhoštění v jeho případě nebylo nutné, měl stěžovatel na mysli možná institut rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; stěžovatel ale neuvádí, proč by se na něj toto ustanovení mělo vztahovat. Dále lze uvažovat o možnosti dobrovolného návratu podle § 123a uvedeného zákona; i tohoto ustanovení mohli ale v roce 2017, kdy byl stěžovatel vyhoštěn, využít právě jen cizinci, jimž bylo uloženo správní vyhoštění. Do třetice je tu institut výjezdního příkazu podle § 50 zákona o pobytu cizinců; stěžovatel však nijak blíže nerozvíjí, zda mu byl, či nebyl udělen (resp. že mu nebyl udělen, ačkoli udělen být měl), a není úkolem správního soudu vyhledávat ve správním spise okolnosti, jimiž stěžovatel sám neargumentuje. Koneckonců, i kdyby výjezdní příkaz mohl být stěžovateli v jeho konkrétní situaci udělen, neznamená to samo o sobě, že mu nebylo později právem uloženo správní vyhoštění.

pokračování

[9] NSS připouští, že stěžovatel nemusel mít úplně jasno o dopadech přiznání odkladného účinku, neboť i sám městský soud ve svém prvním rozsudku přistoupil na jeho argumenty. Ze správního spisu je však patrné (a NSS to zdůraznil už ve svém prvním rozsudku), že stěžovatel si byl vědom konce platnosti svého povolení k dlouhodobému pobytu ke dni 5. 8. 2014, a právě proto se krátce před tímto datem (dne 30. 7. 2014) dostavil na Policii, aby si platnost prodloužil. Jeho nedůslednost spočívala v tom, že nezačal tuto otázku řešit dostatečně včas a ve lhůtě podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (tj. nejpozději 14 dnů před koncem platnosti původního povolení). Tím se definitivně připravil o možnost, že jeho žádost bude posuzována meritorně – naopak jediným procesním vyústěním se stalo zastavení řízení o žádosti.

[10] O nepřiměřeném dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života tu nelze uvažovat, protože stěžovatel o těchto aspektech svého života v ČR neuvedl vůbec nic v žádném stupni správního ani soudního řízení. Stejně tak ve vztahu k délce zákazu pobytu na území členských států EU setrval stěžovatel jen na tom, že je nepřiměřená, ale nedoprovodil to žádnými konkrétními tvrzeními ani nereagoval na argument, podle něž tato délka vychází z ustálené správní praxe žalované.

[11] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované v řízení před NSS nevznikly žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu